

- 2) Jeśli osoba prawna wykonuje przeważającą część jej działalności w państwie członkowskim innym aniżeli państwo członkowskie jej siedziby statutowej, może ona pozwać potencjalnego sprawcę naruszenia jej praw w oparciu o łącznik miejsca urzeczywistnienia się szkody w tymże innym państwie członkowskim.
- 3) Artykuł 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że osoba, która podnosi naruszenie jej dóbr osobistych w następstwie opublikowania w Internecie nieprawdziwej informacji o niej oraz nieusunięcia skierowanych pod jej adresem komentarzy, nie może wytoczyć powództwa o skorygowanie nieprawdziwej informacji i usunięcie naruszających jej prawa komentarzy przed sądem każdego z państw członkowskich, na którego terytorium ta opublikowana w Internecie informacja była lub jest dostępna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 października 2017 r. – Agriconsulting Europe SA / Komisja Europejska

(Sprawa C-198/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Zamówienie publiczne na usługi — Techniczna pomoc operacyjna na opracowanie i obsługę instrumentu sieciowego w celu wdrożenia europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Rażąco niska oferta — Postępowanie kontradyktoryjne)

(2017/C 424/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Agriconsulting Europe SA (przedstawiciel: R. Sciaudone, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Di Paolo i F. Moro, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Agriconsulting Europe SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Securitas – Serviços e Tecnologia de Segurança SA / ICTS Portugal – Consultadoria de Aviação Comercial SA, Arthur George Resendes i in.

(Sprawa C-200/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuł 1 ust. 1 — Przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu — Ochrona praw pracowników — Obowiązek przejścia pracowników przez przejmującego — Świadczenie przez przedsiębiorstwo usług w zakresie dozoru i ochrony — Przetarg — Udzielenie zamówienia innemu przedsiębiorstwu — Nieprzejęcie personelu — Przepis krajowy wykluczający z „pojęcia przejścia przedsiębiorstwa lub zakładu” utratę klienta przez podmiot w następstwie udzielenia zamówienia na usługi innemu podmiotowi)

(2017/C 424/07)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Securitas – Serviços e Tecnologia de Segurança SA

Strona pozwana: ICTS Portugal – Consultadoria de Aviação Comercial SA, Arthur George Resendes i in.

Sentencja

- 1) Wykładni art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że w zakres pojęcia „przejęcia przedsiębiorstwa [lub] zakładu” w rozumieniu tego przepisu wchodzi sytuacja, w której zleceniodawca wypowiedział umowę o świadczenie usług nadzoru i ochrony swoich obiektów, zawartą z jednym przedsiębiorstwem, a następnie w celu świadczenia tych usług zawarł nową umowę z innym przedsiębiorstwem, które odmawia przejęcia pracowników pierwszego przedsiębiorstwa, jeśli sprzęt niezbędny do wykonywania omawianych usług został przejęty przez drugie przedsiębiorstwo.
- 2) Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, stanowiącemu, iż w zakres pojęcia „przejęcia przedsiębiorstwa [lub] zakładu” w rozumieniu tego art. 1 ust. 1 nie wchodzi utrata klienta przez podmiot w następstwie udzielenia zamówienia na świadczenie usług innemu podmiotowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Merck KGaA / Merck & Co. Inc., Merck Sharp & Dohme Corp, MSD Sharp & Dohme GmbH

(Sprawa C-231/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 109 ust. 1 — Powództwa cywilne na podstawie unijnych znaków towarowych i krajowych znaków towarowych — Zawisłość sprawy — Pojęcie „tej samej podstawy” — Używanie określenia „Merck” w nazwach domen i na platformach mediów społecznościowych w Internecie — Powództwo oparte na unijnym znaku towarowym poprzedzone powództwem opartym na krajowym znaku towarowym — Uznanie przez sąd swej niewłaściwości — Zakres]

(2017/C 424/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Merck KGaA

Strona pozwana: Merck & Co. Inc., Merck Sharp & Dohme Corp, MSD Sharp & Dohme GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dwa powództwa o stwierdzenie naruszenia, oparte, odpowiednio, na krajowym znaku towarowym i na unijnym znaku towarowym, zostały wytoczone między tymi samymi stronami przed sądami różnych państw członkowskich, ustanowiona w tym przepisie przesłanka dotycząca istnienia „tej samej podstawy” jest spełniona wyłącznie w zakresie, w jakim powództwa te dotyczą naruszenia podnoszonego w odniesieniu do identycznych – krajowego i unijnego – znaków towarowych na terytorium tych samych państw członkowskich.